

Der kunne måske også findes en anden måde at lave modersmålsundervisning på end lige i folkeskoleregiet. Det tror jeg for øvrigt også allerede er en mulighed i dag.

Som sagt er vi enige i nogle af intentionerne og synspunkterne i forslaget, og vi arbejder i Socialdemokratiet som sagt med forslag og ideer til en styrket indsats for integration af fremmedsprogede.

Men vi synes, at dette forslag er for fåmælt i anvisning af metoder. Vi er imidlertid rede til at gå ind i en drøftelse af, hvilke midler der kan bringes i anvendelse, når vi nu i udstrakt grad er enige om målet.

Med disse ord skal jeg afvise forslaget i den form, det nu foreligger.

Af disse bemærkninger tror jeg også det klart er fremgået, at vi også afviser Fremskridtspartiets forslag. Der er ingen kommune, der er forpligtet til at gennemføre modersmålsundervisning af to elever, men kommunerne er jo selvstyrende, og hvis en kommune gerne vil etablere det, så forstår jeg, at det ikke længere skal være lovligt efter Fremskridtspartiets opfattelse.

Jeg vil allerede med de bemærkninger, der er faldet om modersmålsundervisning, afvise Fremskridtspartiets forslag.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Jeg vil da sige tak for både undervisningsministerens og den socialdemokratiske ordførers indlæg. Det ser ud til, at det kan blive en saglig debat i dag. Mange gange hører vi sådan nogle ukvemsord fra talerstolen, og det synes jeg da at de to forrige talere skal have tak for at vi ikke fik. Når det kan diskuteres på et sagligt niveau, kan vi måske også komme længere med de ideer, der ligger i de to forslag, vi behandler i dag.

Jeg synes, det var en stor åbning fra Socialdemokratiets ordfører og også fra ministeren, at man erkender, der er mange problemer, og at man gerne vil prøve at se på om, der er belæg for påstanden om, at man helst skulle kunne sit eget modersmål for at lære og få det mest optimale ud af det danske modersmål, og så få nogle undersøgelser – sådan opfattede jeg Socialdemokratiets ordfører – der måske kan belyse det her nærmere.

Det synes jeg er alle tiders. Det er et skridt i den rigtige retning, at vi kommer så vidt. Når vi har de undersøgelser, der kan give stof til, at vi kan arbejde videre, så kunne det måske godt være, at man når frem til, at det ikke er sådan,

at man absolut helst skal kunne sit eget modersmål for at få det optimale ud af undervisningen i det danske.

Så det giver allerede en åbning, og jeg ser fortrøstningsfuldt på, at der også kommer andre til orde, der har en anden holdning som undertegnede, nemlig at der ikke skulle være belæg for disse påstande. Dermed kunne Fremskridtspartiets forslag jo godt vedtages, hvis det skulle vise sig at blive tilfældet.

Anders Mølgaard (V):

Jeg vil gerne starte med at rose forslagsstillerne, fordi de har taget initiativet til den her debat i dag.

Det er vigtigt, at der nu også sættes fokus på den store uddannelsespolitiske udfordring, som desværre ofte har været præget af kattens berømte vals om den varme grød. Men – for at blive i et beslægtet ordvalg – jeg vil dog understrege, at jeg personlig føler, at der nu heldigvis er kommet grøde i denne debat også ude omkring lokalt i kommunerne.

At det er yderst relevant, ja, næsten presserende, afslører følgende statistiske tendenser:

I dag er 6 pct. af folkeskolens elever som bekendt tosprogede. Denne andel af folkeskolens børn forventes at stige til 9 pct. allerede om 5 år, altså i år 2000. Som forventet er den geografiske spredning yderst markant. Københavns Kommune har bare fra 1986 til 1994 oplevet en stigning fra 14 pct. til 23,8 pct. Alsgades Skole og Gasværksvejens Skole topper i Københavns Kommune med henholdsvis 84 og 89 pct. tosprogede. 13 folkeskoler i Danmark har allerede i dag mere end 50 pct. tosprogede børn. Nordgårdsskolen ved Århus har danmarkskord med 98 pct. af børnene som tosprogede.

Også i ungdomsuddannelserne er der sket en markant stigning fra 1989 til i dag. I 1989 var 0,8 pct. af gymnasieeleverne tosprogede, i dag er andelen steget til 3,3 pct. Men en netop offentliggjort undersøgelse viser meget store udsving i gymnasiefrekvensen, der er meget afhængig af etnisk baggrund. Kun ca. 10 pct. af unge med en tyrkisk baggrund vælger den gymnasiale uddannelse, mens den tilsvarende frekvens for gymnasieelever, hvis vi f.eks. kigger på unge med en iransk eller vietnamesisk baggrund, ligger på omkring 70 pct. Så der er altså et voldsomt skel afhængig af, hvilken etnisk baggrund de unge har. Den tilsvarende gymnasiefrekvens for danskere ligger som bekendt omkring 50 pct.